

szám.

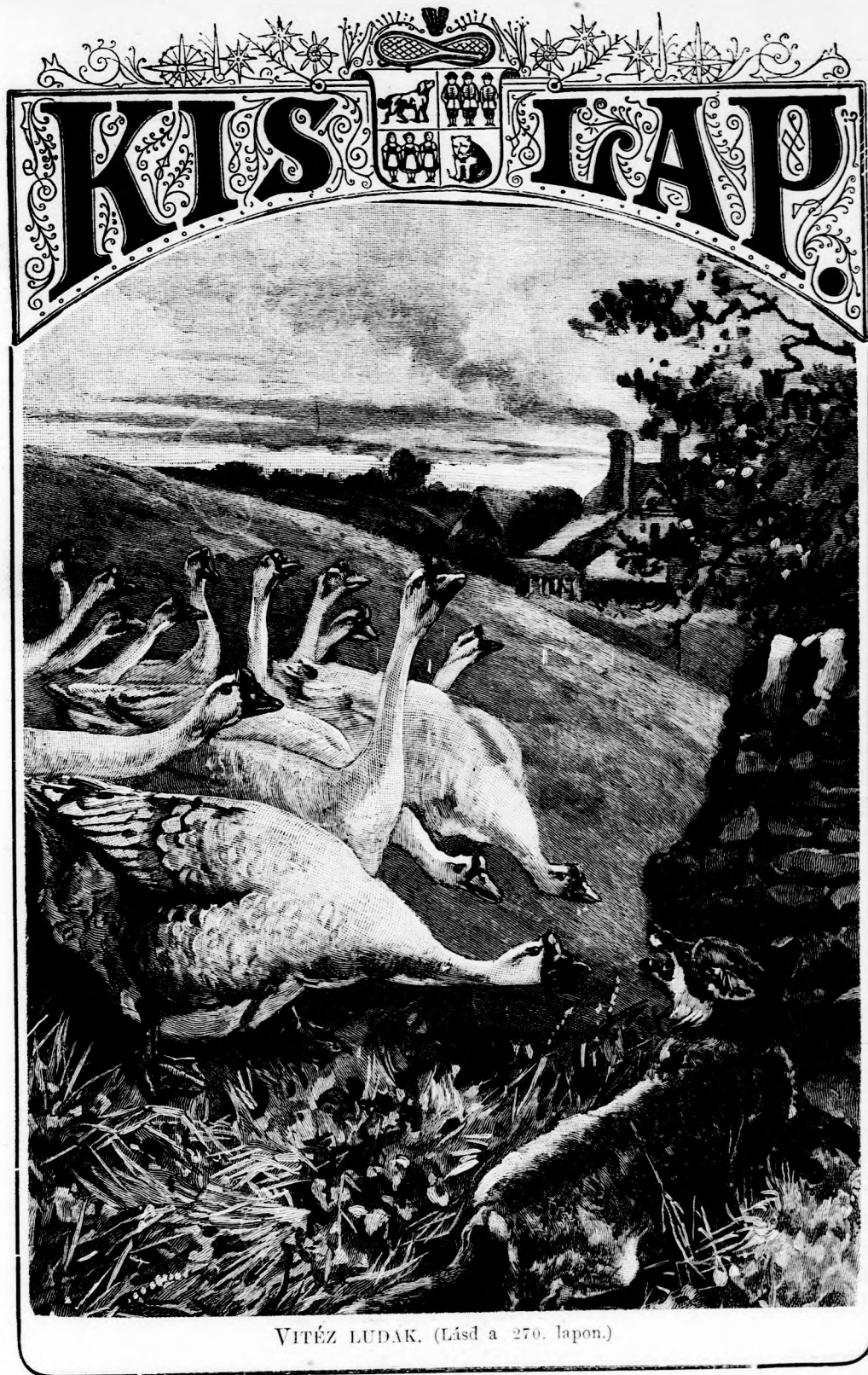
Ödön.
irja-
Fazán
Anna,
Géza,
Hecht
nő és
rszky
Erzsi,
estvé-
arkas
Márta
rénke.
árady
zemők

örtén-
Ernö,
(Kis
gyüj-
tára
kiadó-

an kö-
Lányi
aricza,
László,

agyobb
y közel
Grün-
a siker-
m riad-
Forgó
A rejt-
mondja:
etett ez
n, miu-
lapotok
éttől. —
takaros
p. A fa-
sak egy-
ivástok-
nöm. —
nes atya-
ce. Gon-
y inkább
lan meg-
san azt
n »Louis
a, hanem
van!

aeum-épület.
n.

VITÉZ LUDAK. (Lásd a 270. lapon.)

XLIX. köt. 17. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. október 27-én.

SIKOS UTAK.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

KÖRÜLBELÜL egy órával az után, hogy a szobalány félbe szakította Sarolta és kis rokonai ismerkedését, Sarolta már ott ült az ebédlőben. Most is, mint mindig, igen csinosan volt öltözve, nem czifra, de finom, előkelő módon; akár mindjárt látogatóba indulhatt volna. De most ő várta meglehető türelmetlenül vendégeit. Megjöttek mind s most a reggelinél lesznek valamennyien együtt. A kisasszony már ott volt és a hírlapját olvasta. Ott volt Pötty is, nyugtalanul szaglálódzva a terített asztal körül, míg a selyem-szörű fehér czicza a meleg kályha közelében szundikált.

— De sokáig jönnek! sohajtá Sarolta. Már olyan éhes vagyok!

Épp nyílt az ajtó és Gyula lépett be. Csinosan, szinte kifogástalanul volt öltözve; vidáman fogott kezét Saroltával, aztán a kisasszonyhoz ment, illedelmesen köszönt és mindjárt beszélgetésbe is eredt vele, mint akár melyik felnőtt ember. Aztán megint csak vártak jó ideig s a kisasszony majdnem boszankodva mondta:

— No, ma még megbocsátjuk. Az első napon nem tudnak egészen pontosan elkészülni a kellő időre. De a házi rendet már tegnap elmondtam nekik és jövőre meg fogom kívánni, hogy pontosan megtartsák.

— Ne haragudjék, kedves aranyos kisasszony! engesztelte Sarolta. Majd beleszoknak . . . Talán már jönnek is.

A folyosórol nagy rohanás, lábdobogás hallatszott, úgy, hogy még Pötty is meg-

rezzent és ugatni kezdett a lármára, mely szokatlan volt ebben az uri kastélyban. A következő perczben nagy robajjal tárult föl az ajtó és Irma és Böske szinte egymás hátán nyargaltak be. Mikor megpillantották a szobában levőket, a terített és sokféle jóval megrakott asztalt, kissé és sokféle jóval megrakott asztalt, mint ha megröstelték volna vad rohanásukat s esöndesebben léptek a kisasszony elé, kinek meglehető ügyetlen módon kívántak jó reggelt, mialatt Sarolta kíváncsian nézett rájuk, mert csak most látta őket először igazán jól.

A két testvér anyira egyforma volt arczra, nagyságra, hogy alig lehetett őket megkülönböztetni. Nagyon egyszerű, nem is új, nem is divatos ruhácskájok is egészen egyforma volt; bizony nem olyan szép és drága, mint a Saroltáé. De ezzel ők nem igen törődtek. Élénk, villogó szemmel nézettek szét s látszott, hogy a félénkséget hirtől sem ismerik, hanem, mint a kisasszony később mondá, igazi kis vad csikók. Alig hogy a nevelőnőnek köszöntek, Irma akkorát kiáltott, hogy a többiek majdnem megijedtek; pedig nem volt miért, mert csak az történt, hogy Irma észre vette Saroltát és oda ugrott hozzá.

— Jesszusom, ni! Akár mi legyek, ha ez nem a Sárika. Gyere no, Böske, nézzük meg világosan. Fordulj az ablak felé, Sárika. Nagyszerű! No, hát nem jól találtam el sötétben is? Jujjujjuj! Hogy ki van puczoválva a feje bubjától a czipője hegyéig! . . .

Nem folytathatta, mert a kisasszony közbe szólt:

— Asztalhoz, gyerekek, itt a reggeli. Irma, ez lesz a te helyed . . . ez meg a tied, Böske. És figyelmeztetlek, hogy egy-

más személyét, ruháját gunyosan emlegetni illetlen dolog, azt ebben a házban tenni nem szabad. Kedves Gyulám, add feljebb a vajas-szeleteket!

A kisasszony oly komoly hangon szólt, hogy Imre és Böske nem mertek ellenkezni, nagy örömeire Saroltának, aki csöp-pet sem találta mulatságosnak, mikor a két testvér megrohanta, ide-oda forgatta és bámulta, nevette, mint valami vásári csodát. De kissé aggódott is, nem fognak-e kis rokonai elbusulni a kisasszony szigorúsága miatt?

Ez nagyon fölösleges aggodalom volt. Amint leültek az asztalhoz, a két testvér egyébre sem gondolt, mint arra, hogy mindenkől, amit csak látott az asztalon, jókora porciót kapjon.

— Ójjé, ojjé! szólt Böske. Mennyi mindenféle! Kávé, csokoládé, vajas-szelet, sonka! Nini! Gyula meg lágy-tojást eszik! Ugy-e Irmus, ha mamánknak ebből a pompás kávéból küldhetnénk! Meg ebből a sódarból!

— Az bizony jó volna.

— Ó, van neki is bizonyosan jó kávéja, szólt Sarolta.

— Van a mikor van. De biz' az sokszor kifogy, mert mi szegények vagyunk, mondá Böske nagyon kereken. Ugy-e Irmuska?

— Az ám, igaz. De azért nem baj. Mi nagyon jól elmulatunk otthon is, sütiünk-főziünk ha van mit, kedvünkre szaladgálunk és ha más nincs, megesszük a rántás-levest is. Juj, pedig az borzasztó!

— Gyula talán nem is tudja mi az, szólt Böske nevetve.

— Dehogyan, felelé Gyula. A nevelő-intézetben, ahol egy évig voltam, sokszor kaptunk. Én szerettem.

Mikor Irma és Böske az ő szegénységüket emlegették, a jó Saroltának szinte elszorult a szive; oda sugott Irmának:

— Nekem bőven van mindenem, majd adok nektek játék-szert, szép könyvet, meg az állatkáimból is választhattok . . . van madárkám, cziczám . . .

— Én leginkább szeretném ezt a Pötty kutyácskát . . .

Saroltának ez a szó ugyancsak a szívébe nyilamlott. Hiszen éppen csak Pöttytől nem tudna megválni. Hamarjában nem is tudta, hogyan tagadja meg, de szerencséjére épp ekkor lépett be az atyja és jókedvűen szólt:

— Jó reggelt, kisasszony, jó reggelt, gyerekek . . . No, csak maradjatok ülve, egyetek, igyatok . . . Jól aludtatok?

— Nagyon jól, kedves bácsi, felelék mindnyájan.

— Helyes. Most hát délig rendezked-jetek el. Délután kirándultok a tóra. Jól befagyott, lehet korecsolyázni rajta.

— Jaj de pompás! kiáltott fel Böske. Mi roppantul szeretünk korecsolyázni . . . csak az a baj, hogy nem hoztuk el a korecsolyáinkat . . . Most már mit csinálunk?

— Gondoltam erre is. A kisasszony már tegnap hozott a városból egész tuczat korecsolyát, kiki választhat magának valót.

Mikor az ezredes távozott, Irma és Böske ezer kérdéssel ostromolták Saroltát: milyen is az a tó és hogy ő tud-e jól korecsolyázni, kivágja-e a nyolczast, bir-e féllábon, vagy guggon, vagy hátrafelé iringálni? Sarolta kénytelen volt megvallani, hogy biz' ő még nem nagy mester a jégen, sokszor el is esik.

— No, akkor lesz min nevetnünk!

— Nem bizonyos, szólt közbe Gyula. Ne félj semmit, Sárrikám. Majd mi ketten együtt fognak iringálni. Én meglehetősen értek

hozzá és ha én vezetlek, nem igen fogsz bukdácsolni.

Mikor Gyula ezt mondta, Irma szurós, irigy pillantást vetett reá s csinos arcán mint ha boszankodás látszott volna. Erre azonban senki sem ügyelt s a reggeli véget érven, az új játszótársak Sarolta szobájába gyültek, hogy szemlét tartsanak a könyveken, játékszereken, madarakon, miközben Irma és Böske mind-untalan hevesen összekaptak azon, hogy mit is válasszanak ki maguknak a Sarolta kincseiből. Sarolta ugyan csak meghökken; mert ő felajánlotta ugyan, hogy választhatnak egyet-mást; de hát az mégis furcsa, hogy minden holmiját összevissza forgatják, egymás kezéből kapkodják, huzakodnak rajta s nem egyet el is tépnek, megrongálnak, aztán nevetnek. Szinte örült, mikor az ebéd ideje elkövetkezett. Csak hogy, amint ott ült apja mellett, szemközt pedig Gyula sajtószerű fürkésző, kérdező tekintetet vetett rá: akkor megint kellemetlen gondolat jutott eszébe.

Gyula most bizonyosan arra gondol, beszéltem-e már apácskával újra Katiczáról . . . Ó, olyan kellemetlen dolog! . . . De nem is tehettem, mert Irmáékát nem hagyhattam magukra . . . most pedig megint nem szólhatok, mikor kirándulásra készülünk . . . nem haragíthatom meg ilyenkor apácskát. Majd este . . . akkor talán kileshetek erre való időt.

Félig-meddig igaz is volt, hogy most bajosan jutott volna hozzá. Mert alig hogy az ebéd végére értek, apja így szólt:

— Gyerekek, most aztán hamar szedelőzködjétek, mert a nap rövid, hamar esteledik. Künn fogtok ozsonnálni is, kirendeltem az inast és a szobalányt; majd ezek

tüzet raknak a tó partján s aki nagyon fagyos, akár melengetheti is a kezét.

— Jaj de pompás lesz! kiáltozták mind.

— De egy föltételt szabok s ezt szorosán meg kell tartanotok. A jégen két oldalt apró zászlócskákat fogtok látni. Ezzel jelöltetem meg azt a részt, ahol a jég teljesen biztos. A zászlókon túl repedések, lécek vannak, oda tehát nem szabad menni. Megfogadjátok?

— Meg, meg! Hogy ne?

— Így jól van. Meglehet, hogy később magam is oda megyek. A tiszteletes ur leánya talán szintén ott lesz; kedves leány, hívjátok vendégül az ozsonnához.

Negyed órával később utban volt a kis társaság, elől a cselédek az elemóziás kocsarral. Menetközben Gyula kissé hátramaradt Saroltával és csakugyan kérdé:

— No's, rendbe jöttél már atyáddal Katicza dolgában?

— Jaj dehogy! Nem jutottam hozzá. Pedig annyira bánt ez a dolog. Katicza most bizonyosan vár és azt hiheti, hogy megszegtem a szavamat. De mit tegyek, mikor apácska oly kereken megtiltotta!

— Persze, persze, bajos dolog. Én is gondolkoztam róla, nem tudnék-e valami-kép segíteni . . .

Nem mondhatta tovább, mert akkor ott termett Irma.

— Mit sugdostok? Mondjátok el nekem is.

— Ó, téged az nem érdekelné, felelé Gyula.

Ezzel Gyula, látva, hogy úgy sem beszélhet tovább Saroltával, előre ment Böskehöz. Saroltát meglehetősen boszantotta Irmának a közbelépése s ez meg is látszott az arcán. De Irma kaczagva szólt:

— Fontos titok tárgyalásában zavartalak meg, ugy-e? Juj, milyen morcos képet tud a kényes kis czukor-baba vágni!

— Nem szeretem, ha gunynéven emlegetsz.

— Na, na! Hiszen a czukor-baba »hizelgő név«. És mert megharagudtál, most már bizonyos, hogy valami titkod van Gyulával. Ne is tagadd!

— Egy szóval sem tagadom.

— Akkor hát mondd el nekem is.

— Nem mondom!

— Nem? Hát csak azért is meg fogom tudni. Ó, te még nem ismeresz. Nekem olyan pompás orrom van, hogy mindjárt megérezem, ha valahol érdekes titok lapang. És azt azután ki is fürkészem. Meglásd, hogy a te titkodat is meg fogom

... A VIZBE BUKOTT. (Lásd a 266. lapon.)

tudni. Azért hát jobb lesz, ha mindjárt megmondod.

De már erre igazán megharagudott Sarolta és hevesen, hangosan felelt:

— Nem mondom, mert semmi közöd hozzá. És ha az én dolgaimat kutatgatod, hát az nagyon csúf kémkedés volna.

Az izgatott beszéd hallatára Böske oda szaladt.

— Mi a baj? Csak nem pöröltetek össze? Sarolta, amilyen jószívű volt, már sajnálta heveskedését és békülékenyen mondá:

— Semmi . . . semmi . . . Irma ingerkedett egy kicsit, én meg hamar fölfortyantam; pedig kár volt.

— Ahá, ismerem én azt! felelt Böske nevetve. Ugy-e, nagyon jól ért Irma hozzá, hogyan kell az embert megbosztantani?

— Hagyjuk ezt, szólt közbe Gyula. Itt vagyunk a tónál, lássunk hozzá az iringáláshoz.

Csakhamar elfelejtették ezt a kis szóváltást s vígan koresolyáztak. De Irma nem igen tartott velök, mind-untalan csak úgy álldogált s Gyulát és Saroltát kísérte szemével.

— Mért álldogálsz itt? kérdé Böske. Mit unalmaskodol, mikor mindnyájan vígan vagyunk?

— Csak mulass Böske. Ne legyen rám gondod.

— Pedig van, mert leolvasom az arczodról, hogy töröd a fejed valamiben.

— Ugyan miben?

— Tudom is én! De azt tudom, hogy nagyon is hamar hozzá fogtál. Ez a Sarolta olyan kedves, olyan jó, hát miért törsz ellene? Megígérted mamánknak, hogy ovakodni fogsz minden csinytől.

— Ugyan ne fecsegy, Böske! Micsoda csinyről tudsz! Ugyan mit vétettem ennek a kényes melegházi palántának? Különben pedig azt teszek, amit akarok; mi közöd hozzá?

— Jól van, én nem bánom, szólt Böske váll-vonogatva. Én bizony nem törném a fejemet olyanban, ami elronthatja itteni kellemes napjainkat.

Böske odább siklott s utóbb Irma is eliramodott, gúnyos kárörömmel az arczán.

— Most mindjárt rajta kapom őket, szólt magában.

A tó közepén sűrű bozóttal benőtt szigetke volt s Irma látta, amint Sarolta és Gyula oda huzódtak és igen élénken beszélgettek. Nehány pillanat alatt megkezdte a sziget, a tulsó oldalán partra lépett, leoldotta koresolyáit és ovatosan oda

sompolygott, ahol Gyula és Sarolta álltak. Csak egy bokor választotta el tőlök s meglehetősen hallhatta a gyanutlanul beszélgetők hangját. És egyelőre beérte amennyivel, amennyit megértett a beszédből.

Sarolta és Gyula nem sokára visszatértek a jégre és Irma is ovatosan előbujt a másik oldalon, nagyon megelégedve magával.

Tudtam én, hogy kifürkészem. Hát lám! nem olyan angyal az a ezukros, aranyos Sarolta, amilyennek látszik. Valami nagy csinyt követett el . . . valami Katicza van a dologban . . . Gyula meg segíteni akar rajta. Még nem értem jól . . . de majd megcsípem a kis kényest és kivallatom. Akkor aztán a hatalmamban lesz és kicsikarok tőle mindent amit akarok . . . még Pöttyöt is ide fogja adni, csak hogy el ne áruljam.

Gondolataiba egészen elmerülve, nem is nézte, merre indult a jégen; arra rezzent föl, hogy a másik partról valaki rákiabált:

— Ne menjen arra . . . forduljon vissza!

Kopott ruhás leány állt ott a parton, az kiáltotta e szavakat. Irma boszusan kérdé:

— Mit kiabálsz? Mit akarsz? Ki vagy te?

— Az mindegy, akárki vagyok, de itt gyöngé a jég, hát jobb lesz, ha nem csuszkál ezen a tájon. Különben ha éppen kíváncsi rá, hát Bodor Katicza a nevem.

Ez nagyon érdekelte Irmát. Hiszen Saroltáék titkos beszédében is valami Katiczáról volt szó . . . Nem gondolkozhatott azonban tovább róla, mert ebben a pillanatban megroppant és betört a jég és Irma a vízbe bukott. (Lásd a képet a 265. lapon.)

Rémülten kapaszkodott mind a két kezével a töredező jégbe s toroka szakadtából kiáltozó:

— Segítség! Segítség! (Folyt. köv.)

KÉT PUSKA.

(Képekkel a 272. és 273. lapokon.)

»PUSKA nem gyerek kezébe való,« így szól a régi bölcs mondás. No, én sem adok a kezetekbe olyan puskát, amellyel kárt tehetnétek magatokban vagy másokban. Csak két játékszert akarok ezuttal megismertetni: a toll-puskát és a fuvó-puskát, melyekkel egészen ártatlanul elszórakozhattok s melyektől még a félénk leányok sem igen fognak megijedni. Inkább maguk is elmulatgatnak velők.

A *toll-puska* nagyon rég ismert jószág és kis olvasóim közül is alkalmasint többen ismerik. De még többen lesznek, akik nem ismerik. Ezeknek magyarázom meg, hogyan köll elkészíteni. Nem szükséges hozzá egyéb, csak egy szál ludtoll egy darab fácska és egy — krumpli.

Először is csináljuk meg a puskát. A ludtoll üres végét levágván, a hegyén is egyenes nyílást metszünk úgy, hogy mind a két végén nyitott csövet nyerünk. Ezután vékony fácskából toló-vesszőt faragunk, mely pontosan beleillik a toll-csőbe. Ezzel kész a puska, most már csak golyó kell hozzá. Erre való a krumpli. Fél centiméter vastag szeleteket vágunk a burgonyából s a tollat egy ilyen szeletbe beszurjuk, először az egyik, aztán a másik végével. A toll ilykép egy-egy kis hengert vág ki a burgonyából s e kis hengerek a tollban rekednek, melynek mind a két végét légmentesen elzárjuk, a tollban pedig egy kevéske levegőt szorítottak maguk közé. Most a toló-vesszővel az egyik burgonya-löveget gyorsan végig-nyomjuk a toll-csővön s ekkor az össze-szorított levegő a toll másik végén levő burgonya darabot kilóditja, még pedig oly erővel, hogy több méternyi távolságban felállított czéltáblára is lövöldözhetünk vele.

A czéltáblát, más czéltáblától különbözően, olykép kell készíteni, hogy a közepén jókora lyuk legyen. Ha a burgonya golyó ezen a lyukon keresztül repült, akkor czélba talált. Egy kis gyakorlással ebben

a czél-lövésben nagy ügyességre lehet szert tenni; de aki neveti és kicsinyli, az első próbánál mihamar meggyőződik, hogy az mégsem olyan könnyű, mint amilyennek látszik.

A *fuvó-puska* szintén nagyon egyszerű és ártatlan szerszám, de nem esik mindenkinek annyira keze ügyébe, mint a tollpuska. Am aki festegetni szokott, vagy ismer valakit, aki festeget: az könnyen juthat hozzá.

A fuvó-puskához tudni illik legelőször is a festésnél már felhasznált apró esetek szükségesei. Ezeket a máskülönben már csak szemétre szánt eseteket összegyűjtjük s ezekből készítjük puskánk számára a golyót olykép, hogy az eset száráról lehuzzuk a kicsike szörpamacsot s ebbe a szőrös rész felől kicsiny, hegyes gombostűt szurunk, keresztül a fonál-tekercesen, mely a sörte-szálakat összetartja. Ezzel aztán kész is a löveg.

Most a puska-csővet készítjük el, még pedig legegyszerűbben olykép, hogy egy ív papirost, melyet az egyik oldalán benyveztünk, rágöngyölítünk egy vékonyka pálczikára. A papiros hamar megszárad s kész a puskacső, melynek az a nagy előnye van a rendes puskacső fölött, hogy nem szükséges pontosan hozzá szabni a golyójához; ha egy kicsit tágabb vagy szűkebb is az tökéletesen mindegy.

A puskacső is, a pamacs-lövegek is készen levén, egy kis pamacs-nyilat, tű-élével lefelé, bele-teszünk a csőbe, szembe állunk a czéltáblával és erősen bele-fuvunk a csőbe. A befújt levegő szétborzolja a pamacs szőrét és oda szorítja a cső falához, úgy hogy a cső ekkép egy pillanatra légmentesen el van zárva. Ha most még tovább fuvunk a csőbe, a kis pamacs nem bír az erős légnomásnak ellenállani, hirtelen lódulással kipattan a csőből és bele-furódik a czéltáblába.

Meglepő, mily messzire röpül el a kis pamacs-nyil. Öt hat méternyire legalább is. És aki egy kis türelemmel bele-gyakorolta magát, igen pontosan fog a czéltáblába bele-találni.

ta álltak.

k s meg-
l beszél-
e annyiból.

visszatér-

előbujt a

magával.

Hát lám!

, aranyos

ami nagy

aticza van

teni akar

majd meg-

m. Akkor

kicsikarok

g Pöttyöt

e áruljam.

ve, nem is

ra rezzent

rákiabált:

jon vissza!

a parton,

boszusan

Ki vagy te?

nyok, de itt

nem csusz-

éppen ki-

nevem.

Hiszen Sa-

ami Kati-

olkozhatott

ben a pilla-

jég és Irma

(265. lapon.)

l a két ke-

szakadtá-

(Folyt. köv.)

SAVANYU ÉS ÉDES.

Ó, ó, ó!
 Jaj de csipős, savanyó!
 Szánk hólyaggal van teli,
 Torkunkat is reszeli;
 Szinte sebes a garatja,
 Orrunkat is csavargatja,
 Tüsszögünk és köhögünk —

Jaj, mi történt mi velünk?
 Hogy az ibrikbe benéztünk,
 Mondja Ferkó: »No lesz mézünk!
 De örülnünk nagy kár volt —
 Mert az ibrikben bizony
 — Ó borzalom és iszony! —
 Maró, erős mustár volt.

SAVANYU ÉS ÉDES.

Ó, ó, ó!
 Jaj de jó,
 Egy csöppet sem savanyó!
 Fiúk, lányok, hiszen méz ez . . .
 Hol a hámozott dió?
 Mártsuk bele, Bandim édes!
 A dió és moggyoró
 Akkor legjobb, hogy ha mézes.

Ropogtassuk,
 Az ujjunkat szopogassuk!
 Csurgassuk rajas-kenyérre.
 Amíg futja!
 És ha harangoznak délre:
 Be se menjünk az ebédre . . .
 Csak a mama meg ne tudja!

VITÉZ LUDAK.

(Képpel a ezimlapon.)

MINDENKI szereti és megbecsüli a libát, ha sütvé ott látja az asztalon; de más-különb, mikor még elevenen, gágogva sétálgat az udvaron, mezőn: bizony nem nagy a szegény liba becsülete. Gunyolják, esufolják és csöppet sem hizelgő, ha valakit a libához hasonlítanak. Mert régtől fogva az a híre a ludak nemzetségének, hogy nagyon ostoba és gyámoltalan.

Pedig ez nem mindig igaz ám. Bizonyítja két történetke, melyet mostanában közöltek velem. Az egyikből az tűnik ki, hogy a lenézett, kigunyolt liba vitéz is tud lenni; a másikkól pedig, hogy hálát is tud érezni.

A vitéz ludak egy vidéki birtokos tanya-ján éltek és alkalmasint nem sokat törték a fejüket azon, valjon vitézek-e ők vagy sem. Nem sok szükségök volt a hősködsre, békességesen legelésztek a tanya körüli réten, nem gyanítva, hogy ott veszedelmes ellenség leskelődik rájuk.

Ehes róka volt ez az ellenség. A gazda már rég tudta, hogy róka ólalkodik a tanya körül, de nem bírta elejteni, mert a róka viszont mindig már messziről vette észre a hatalmas komondor kutyákat, melyek mindig ott őrködtek a ház környékén. Egy napon azonban vagy nagyon éhes volt a koma, vagy teljesen meggyőződött, hogy nincs veszedelem... elég az, hogy óvatosan oda sompolygott a kerítéstől nem messze legelésző liba-sereghez. Bizonyosan örült már jó előre, hogy milyen pompás libapecsenyéje lesz. De biz' ebben nagyon csalatkozott. Mert amint a liba-sereg megpillantotta az ellenséget, olyasmi történt, amire a róka aligha számított: a ludak meg sem várták, hogy ő támadjon, hanem mindjárt ők támadtak rá.

Meglehet, hogy valami tapasztalt vén gunár volt köztük, aki a maguk nyelvén megmagyarázta nekik, hogy ha futásnak erednek, egyet közülök a róka bizonyosan elkap; míg ha szembe szállnak, birhatnak vele, mert sokan vannak. És roppant gá-

gogással, sziszegéssel, csattogással neki rohant az egész liba-sereg a rókának; ez pedig meghökkenve lapult a sövényhez és nem tudta, mi tevő legyen. Amint megmoczczant, hogy valamelyik ludat nyakon csipje, már a másik oldalról három-négy lud tépteharapta nagy mérgesen; a lud keményen tud harapni. S ha oda kapott a vakmerők felé, megint az ellenkező oldalról érte a támadás. Egészen megzavarodott és megfélemedett és már menekülni szeretett volna; ugrott is nagyot, de már későn, mert a gazda, aki messziről látta ezt a sajátágos jelenetet, fütttyentett a kutyáinak, néhány pillanat alatt ott termett velök s a rókának nem volt már elég ideje a menekülésre. A komondorok lefülelték s biz' ő keme többé soha sem evett liba-pecsenyét.

Ez a liba-sereg vitéz volt, maga háritotta el magáról a veszedelmet. A másik történetke csupán egy libáról szól és ennek a ritka háladatosságáról.

Ezt a libát a nagy házőrző eb mentette meg egy napon a ravasz tolvaj róka tor-kából. A róka elmenekült, a libaska pedig, mely nem sérült meg súlyosan, hamar föl-ocsudott ijedelméből és nagyobb baj nélkül bicegett haza.

El naptól fogva az udvaron nagyon furcsa és érdekes dolgot láttak, amely azt bizonyította, hogy az a sokszor ostobának esufolt liba igen háladatos jószág. Mert ettől fogva a liba folyvást ott álldogált és üldögélt megmentőjének, a házőrző ebnek a házikója mellett; csak akkor távozott onnan, mikor a szakácsné eleséget szórt a baromfinak. A jó öreg eb is megszokta lassanként az ő szárnyas pajtását és ha nagyon esett az eső, megengedte, hogy a liba behuzódjék a házikóba. Ott aztán egymáshoz simulva szunyókáltak, ki-kidugva fejüket a házikó ajtaján.

A hálás liba lassacskán valóságos segédje lett a házőrző ebnek, eltanulta a mester-ségét. Ha idegen lépett az udvarba s az eb ugatott, akkor a liba is nagy iparkodással gágogott és sziszegett, sőt neki is szaladt az idegennek, hogy a lába szárát

megesipkedje, amit az eb nem tehetett, mert nappal lánczra volt kötve. S az idegen megfenyegetése után a liba büszkén ballagott vissza mesteréhez és barátjához.

Jó ideig tartott ez a furesa barátság, de az öreg eb aztán beteg lett. A liba ekkor el sem akart mozdulni barátja mellől; még emi sem ment, úgy, hogy a gazdája külön adatott számára eleséget az eb házikója mellé. Hanem a liba gyöngéd részvéte nem segített a beteg, a szegény öreg eb kimúlt. Mikor elvitték, a liba nyugtalanul járt-kelt a házikó közül, kereste a barátját és bizonyosan várta visszatérését. Nehány nap mulva új házőrző eb került a házikóba. A liba egy ideig csodálkozva nézte, aztán megfordult és visszatért libatársaihoz. Az eb házikója táján pedig nem lehetett többé látni.

Látni való ezekből, hogy a liba sem mindenkor olyan nagyon — ostoba liba.

AZ OROSLÁN KIRÁLY TITKA.

— Példázatos állatmese. —

(Képpel a 274. lapon.)

VÉGÉT járta a vén oroszlánkirály. Érezte, hogy közeledik utolsó órája. Hivatta tehát a fiát, akire koronáját hagyta és legutoljára még böles tanácsokat adott neki, mit tegyen és mit ne tegyen, hogy boldog és dicső legyen az uralkodásra.

— Ellenség, gáncsoskodó, hűtlen áruló mindig akad és sokszor veszedelmet is okozhat, mondá a haldokló király. De van egy biztos módja, hogy mégis nyugodtan, boldogan uralkodhassál késő vénségedig; ez a mód pedig az, hogy . . .

Itt aztán elakadt az oroszlánkirály szava, többet nem tudott szólani. Meg is halt s nem mondhatta meg fiának, azt a titkos módot, amellyel késő vénségeig nyugodtan és boldogan uralkodhassék.

Törte a fiatal oroszlánkirály váltig a a fejét rajta, mi lehet az a titkos mód? Lassanként aztán arra a meggyőződésre jutott, hogy szerencsésen kitalálta. Mert minek-utána illendőképen meggyászolta az elhunyt királyt, hozzá látott az uralkodáshoz és örömmel tapasztalta, hogy igen jól boldogul. Nem is került nagy fáradságába.

Az öreg király jó rendben hagyott mindent és különösen a kincstár úgy tele volt, hogy három király is beérhette volna vele. A fiatal oroszlánkirály tehát belemarkolt mind a két kezével és akinek csak kellett, de még akinek nem is nagyon kellett, bőven osztogatta. Hegyen-völgynön dinom-dánom volt nap-nap mellett, a királyi palotában reggeltől estig folyt a vendégség és mindenki, aki csak a fiatal oroszlánkirály elé került, mély alázattal bókolt, éljenzett és kiáltozta:

— Ilyen királyunk még soha sem volt! Ez aztán az igazi király!

Tetszett ez a fiatal oroszlánkirálynak s elégedetten mondá:

— Milyen jól eltaláltam, mit akart haldokló atyám mondani! Nagyon világos! A királynak nagyon bőkezűnek, pazarnak köll lennie.

De a vén borz, a kincstárnok, aki földalatti nagy vermekben a kincset őrizte, egészen máskép gondolkozott. És egy napon végre meg nem állhatta, hogy így ne szóljon:

— Uram király! Nekem, mint vén szolgának, engeddd meg, hogy őszintén szóljak. Nagyon rossz uton jársz, hogy így szórod a kincseket. Még van ugyan a kincstárban, de ha így folytatod, utoljára mégis csak elfogy, mert nincs olyan hosz-

szu kolbász, hogy ne volna vége. És teljesen hiába vesztegeted el a sok kincset, mert csak képmutató hizelkedők azok, akik elkapkodják.

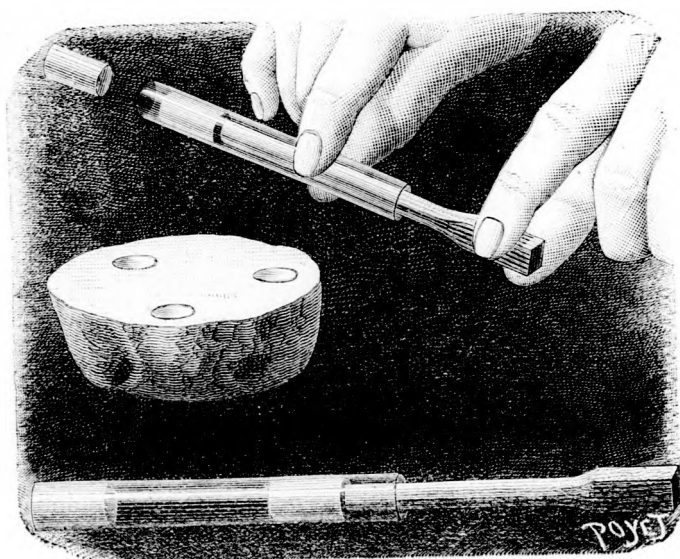
— Mit fecsegsz, öreg? Ez biztosítja fejemen a koronát. Most mindenki szeret és hálás, számíthatok minden hivemre.

— Ne hidd azt, ó uram! Aki csak azért dicsér, mert hasznót vár, az nem igazi hived. Tedd próbára őket.

— No, azt éppen megtehetem.

Még aznap úgy rendelkezett, hogy a kincstárból többé senki se kapjon semmit. A lakoma, vendégség is megszűnt. Mikor ez már jó ideig tartott, az oroszlán-király körutrá indult, hogy lássa, miképen fogadják mindenfelé.

No, meg is járta! Alig hederített rá valaki. Alig köszöntek neki; és nem csak gúnyosan néztek rá, hanem csufolkodva mondogatták:

TOLL-PUSKA. (Lásd a 267. lapon.)

— Ugyan hová sétál az istenadta szegény királya? Kifogyott az apró pénze, s most keres valakit, akitől kölcsön kérjen.

És akik még nem régen legjobban hizelgtek neki és tele tömködték a zseböket ajándékaival, azok gunyolták leginkább. Hüledezett a szegény oroszlán-király és látta, hogy ezek bizony csöppet sem szeretik, nem is tisztelik és ugyancsak pórul járna, ha rájok szorulna valami bajában.

— Csakugyan, nem ezt gondolhatta az apám. Ilyen módon elhagyottan maradnék, ha baj és veszedelem érne. A hálátlanok! De majd megmutatom én nekik, ki vagyok! Reszkessenek!

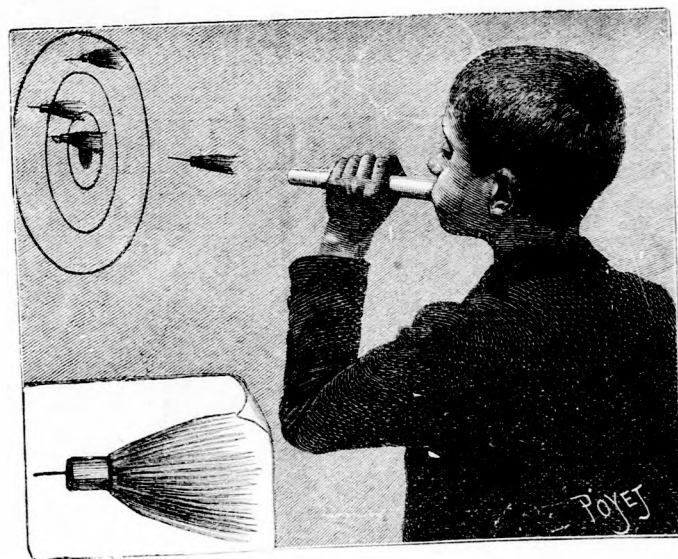
Hatalmasat bömbölt s magasra emelt fővel, villogó szemekkel nézett szét. Ré-
mülten, reszkette lapult meg mindenki s nemcsak a gunyolódástól ment el a kedvök, de akinek dolga volt az oroszlán-király

előtt, azt sem tudta ijedtében, melyik lábára álljon. És jaj volt annak, aki bár csak a legesekélyebb hibával is magára vonta a rettenetes erejű oroszlán- király haragját. Akár mindjárt megcsinálhatta a testámentomát, mert a király boszu- álló haragja elől nem volt menekülés.

De volt is csend és rend. Ha a hatalmas oroszlán- király csak hunyorított is a szemével, leborult mindenki és remegő alázattal leste a parancsát.

— Most találtam el a közepit. Ez volt a böles apám titka. Erősnek, hatalmasnak, rettenetesnek köll lenni. Ez az igazi királyi tulajdonság, így lehet nyugodtan és boldogan uralkodni. Csak hogy rátaláltam!

Egyszer aztán megint próbát akart tenni és körül- járt alattvalói közt. Alázatosan hódoltak mindenütt, de azt is észre- vette, hogy mihelyt leveti a szemét róluk, morgorva, haragos képet vágnak s aki csak

FUVÓ-PUSKA. (Lásd a 267. lapon.)

teheti, kitér az utjából. Mire haza- ért, mély gondolkozóba esett.

— Rettegnek tőlem, de senki sem szeret. Ha nem ismernék rettenetes erőmet, bizonyosan rám rohannának. Csak kény- szerűségből teszik meg, amit kívánok. Hát ez még sem lehetett az, amit atyám mon- dani akart.

Minél tovább gondolkozott, annál inkább belátta.

— Hogy is lehessen másképp, mikor soha sem kérdelem, igaza van-e valakinek vagy nincs, hanem csak azt éreztetem, hogy erősebb vagyok mindenkinél. Pedig ezt ugy is tudom. Voltaképen nem is szép, nem is nemes dolog, ha az erős a gyöngébbnek bánatot, keserűséget okoz. Nem is fogom többé tenni.

E naptól fogva sok megváltozott. A hatalmas oroszlán- király nagyon ritkán érez-

tette félelmetes erejét, ellenben nyájas türelemmel hallgatott meg mindenkit, nagy gonddal iparkodott, hogy gazdag és szegény, erős és gyöngé egyformán hozzá jusson a maga igazságához. A megtévedteket

bűnösöket jósággal, kegyelemmel térítette vissza a jó utra, kincstárából pedig most is bőven osztogatott, de nem hízoló mulatózóknak, hanem szegény szükölködőknek.

... ÖRVENDEZVE FOGADTÁK.

Az évek multak s a fiatal orosz-lán-királyból vén lett; maga is érezte, hogy nagyon gyöngül. Ha most ellensége támadna, bizony már nem igen tudná magát megvédeni.

— Megint próbát teszek, megint körüljárok.

Egészen mást tapasztalt most, mint hajdan. Minden felől tódultak elejébe, diadal-kapukkal, lobogókkal örvendezve fogadták

s apraja-nagyja, szegény, gazdag szeretettel környékezte, boldog volt, aki közel juthatott hozzá. És mindenütt azt kiálták feléje:

— Éljen a mi igazságos jó királyunk!

Boldogan tért haza s azontul is még sokáig boldogan és nyugodtan uralkodott.

— Most már, azt hiszem, igazán kitáltam a titkot. Nem a kincs, nem a durva erő és hatalom a legbiztosabb fegyver. Mind-ezeknél sokkal hatalmasabb és biztosabban győz az igazság és jószág.

KÖR-REJTVÉNY.

Jobbról balra minden 7-dik betűt olvasva, Budapest egyik fődiszét, balról jobbra annak alkotóját találjuk. (Meggjegyzem, hogy a feladványban előforduló egyik összetett írásjelű betű, kivételképen, szét van választva s két írásjele külön-külön szerepel a körben.)

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Rüstig Zsigmond, az új Robinson“.

Irta *Marryat*, a magyar ifjuság számára fordította *dr. Dulácska Géza*: 94 képpel, kemény táblába kötve.

A KÉT RÖVIDLÁTÓ.

KÉT rövidlátó ember jó ismeretségben élt, de mindig vitatkozott egymással. Egyik sem akarta megvallani azt a fogyatkozását, hogy rossz a szeme.

Mikor egyszer újra vitatkoztak rajta, hogy melyikök lát jobban, közbe jött egy harmadik ismerős, aki beszéd-közben elmondta, hogy a boltjára szép új czégtáblát csináltatott.

— Éppen jó, szólt az egyik rövidlátó. Holnap megnézzük együtt. Majd megváltik, ki látja meg messzibbről.

— Nagyon helyes, felelé a másik rövidlátó. Elmegyek hozzád, aztán együtt sétálunk a barátunk boltja felé.

Azért állt oly könnyen rá, mert fortélyra gondolt. Mihelyt magára maradt, oda sietett ama bolt elé s jó közlebről megnézte a czégtáblát, melyre nagy oroszlán volt festve. Csakhogy a másik rövidlátó is éppen olyan furfangos volt és még közelebről nézte meg a táblát.

Másnap csakugyan együtt sétáltak oda s az egyik már messziről szólt:

— Én már látom . . . szép oroszlán van rápingálva. Igazán szép. Te persze nem látod.

— Nevetséges! Hiszen akkora, hogy a vak is láthatja. De van ám ott egyéb is, csakhogy te nem látod. De én már innen el tudom olvasni a felirást.

— Felirást? Nincs azon semmi felírás.

— De van igenis. Jól el tudom olvasni: »Az arany oroszlán«-hoz.

— Az nincs ott.

— De ott van!

Keményen vitatkoztak, úgy hogy boltos ismerősük meghallotta és kijött. Mindjárt hozzá fordultak, mondja meg: melyiköknek van igazga?

— Hát te látod az oroszlánt? kérdé ez az egyiktől.

— Hogy ne!

— Te pedig a felirást is el tudod olvasni?

— Nagyon jól, felelé a másik.

— No, már ez bizony furesa, nevetett a boltos. Mert én ma reggel hibát vettem észre a táblán, hát levétttem és most . . . nincs ott semmi.

Röstelkedve sompolygott el a két vaks hiwalkodó, nem is vitatkozott többé.

— Tudod mit? szolt az öregebbik. Ne akarjunk magunkról elhitetni oly tulajdonságot, amelyet nem birunk; mert ha próbára kerül a sor, biztosan belesülünk.

S ebben meg is nyugodtak.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 15-dik számában közölt szóttag-rejtvény megfejtése:

Margit	Orom
Arany	Remény
Gyula	Száva
Arad	Áldás
Róna	Gömör

= Magyarország.

Helyesen fejtették meg: Lukács Nándor, Abonyi István, Kövesi Rudii, Weldin Oszkár és Sándor, Zsigmondy Mihály, Przybilla Jenő, Glück Ottó, Patterson Margit és Orsolya, Glósz Irma, Bakofen Mór, Viczián Etelka, ifj. Paukovich Andor, Blumenstock Elek és Imre (egy olló-nyiszszantást rászánhattatok volna a levélpapírosotok szélére, mert nem illik rojtos papírosra írni; elvárom, hogy mint rendes gyermekek, ebbe a hibába nem estek többé. *F. b.*), Tobisch Ilí és Irénke, Natti Klotildka, Korbai Gizella, Kudlik Etelka, Ebeczky Gabriella, Gál Amália és Márta, Straširibka Modesta, Farkas Mariska, Bogisich Imre, Bokrossy testvérek, Kreibik Sándor, Rózsa Károlyka, Szegedi Ilonka, Ádámffy Ilona és Elek, Áchim Mariska, ifj. Jákó János, Lányi Rózika, Fáy Erzsí, Grünbaum Margitka, Saláth Ilus, Fleischmann testvérek, Pessl Lipót, Weisz Sándor és Ödön, Jánosi Anna, Hahn Nándor, Havas Margit, Steiner Ilona, Mérey Ágosta, Szelke Hajnalka és Józsi, Kostka István és Mixi (Miezi? Miksa? Tisztán írj ki a nevedet! *F. b.*), Hollaky Leo, Fischl Izabella, Katrenyák Mariska, Hecht Margit és Piroška, Várady Böske, Löbl Paula, Piller Géza, Engelmann Olga és Irén, Adler Margit és Ernő, Joó Istvánka, Szent-Ivány Carla, Stermeczky Lajos, Molnár Ferike, Flamm Erzsí, Kulpin Róza, Zinner Jolánka, Csizek Ilona, Szemők Katicza és Maricza, Sömogyi Margit és Jolán, Vadas Zoltán, Imrédy Kálmán és Károly, Dobrovits Margit, Trotzer testvérek, Gönye Mariska és Győző (saját írástokat kívánom látni. *F. b.*) Sepsy Dániel, Lázár Béla, Bónis Berta, Nékám István és Ervín, Schréder Laura és Eta, Mihályfi Ernő és Zoltán, Krausz Juliska, Csikvári Ernő, Nyilassy Andor, Medveczky Gyurika, Danilovics Teréz, Szinyei-Merse Zsiga, Kornstein Edith, Lányi István és Rudolf, Rihmer Annikó, Angyal Irma, Przybilla Jenő, Pálffy Nelli, Szigeti Janka és Ernő, Szemők Katicza és Maricza, Bolyó Pálma és Károly.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Fischl Izabella*, *Főherceglakon*, kinek a jutalom-könyvet (»*Tannenburgi Róza*«, írta *Schmid Kristóf*, átdolgozta *Donász Ferenc*, hat színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadóhivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLIX. köt. 14-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Sándor Sándor, Deutsch Hedi, Schréder Laura és Eta.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Ifj. Paukovich Andor. Besoroztam. — Glück Ottó. Már én nem törődöm sem a »divatos« papírossal, sem a »divatos« frizurával: hogy mentül közelebb annál szebb. Ha tanító volnék, közelebb divatos gyermekeket nem bocsátanék be az iskolába: s vissza is utasítok minden »divatos« levélpapírost, ha a széle ki van rojtosodva. — Viczián Etelka. Dehogy vettem rossz néven a leveledet. Csak azt sajnálom, miért nem hosszabbat írtál. Hejh, ha egyszer megint arra járhatnék felétek, az én régi hazámban! — Katrenyák Mariska. Hol terem a sárkánytoll? A karikarejtvényeid zavarosak. Az egyikben balról jobbra, a 7-ik, jobbról balra a 10-ik fiókba van bujtatva az illető betű. A többiből egyet közlök, de toldással. Írásodat ne porozd be. Szíves érzelmeidet viszonzom. — Bengyel Zsolt. A görög dinnye nevét némelyek úgy magyarázzák, hogy az Görögországból származott el hozzánk; némelyek meg azt állítják, hogy a neve azért görög, mivel kerek alakjánál fogva »görög«, azaz *gurul*. — Glósz Irmával levelezést szeretne folytatni *Straširibka Modesta* s e végből pontos lakcímét kéri. *Augustin Gizi* és *Mimivel* pedig *Katrenyák Mariska* szeretne megismerkedni. — Molnár Ferike. Ha figyelmesen olvasnád a »Kis Lap«-nak ezt a rovatát, nem írtad volna hozzám azokat a panaszos sorokat. — Trotzer testv. Furesán esett nekem magyar leveletek borítékján azt a német nyomtatott czímet olvasnom. Azt hiszem, eltért volna oda a magyar is. — Lányi Rózika. Alkalom adtán szívesen teszem meg kívánságodat. — Fischl Izabella. Ha valamely levélre válasz nem megy, akkor azt meg nem kaptam. — Szinyei-Merse Zsiga. Mulatságos levélkéden jóízűt nevettem. — Makó Árpád. Majd ha újból kivirul a határ s tavasz után ismét lesz meleg nyár, majd akkor beszéljünk róla. De azért a kedves meghívást már most is igen köszönöm. — Több levélről a jövő számban.

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes szinnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő czím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*